

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **K. M.**

skazanego z art. 209 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 listopada 2019 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału Sądu

Okręgowego w P. z dnia 14 sierpnia 2019 r. o odmowie przyjęcia wniosku obrońcy

skazanego o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu

Okręgowego w P. z dnia 29 maja 2019 r.

postanowił:

- 1. zmienić zaskarżone zarządzenie poprzez przyjęcie, że jego podstawę prawną stanowi art. 422 § 3 w zw. z art. 120 § 2 w zw. z art. 457 § 2 k.p.k.,**
- 2. utrzymać zaskarżone zarządzenie w mocy w pozostałym zakresie.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego K.M. złożył niepodpisany wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 29 maja 2019 r. W związku z powyższym, zarządzeniem z dnia 10 czerwca 2019 r., został on wezwany do uzupełnienia w ciągu 7 dni braku formalnego tegoż pisma procesowego poprzez jego podpisanie pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku.

Wezwanie to obrońca odebrał osobiście w dniu 24 czerwca 2019 r. W zakreślonym terminie obrońca wskazanego braku formalnego jego pisma jednak nie uzupełnił.

W związku z powyższym, na podstawie art. 524 § 1 w zw. z art. 422 § 3 w zw. z art. 120 § 2 k.p.k. zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku obrońcy o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 29 maja 2019 r. Na to zarządzenie w terminie zażalenie złożył skazany, omyłkowo podając, że wydane ono zostało w dniu 14.09.2019 r. zamiast 14.08.2019 r. Skarżący podniósł w nim, że to jego obrońca z urzędu, a nie z wyboru, nie uzupełnił braku formalnego, więc takie nieuzupełnienie „nie leży w jego kwestii”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie to nie jest zasadne, gdyż prawidłowo odmówiono przyjęcia wniosku obrońcy skazanego o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego. Wniesienie zażalenia skutkowało natomiast zmianą zaskarżonego zarządzenia przez przyjęcie jako jego podstawy prawnej art. 422 § 3 w zw. z art. 120 § 2 w zw. z art. 457 § 2 k.p.k.

Jak już bowiem wskazywano, obrońca skazanego złożył wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku, którego nie podpisał. W tej sytuacji przedmiotowy wniosek dotknięty był brakiem formalnym. Dlatego też zasadnie obrońca został wezwany do jego uzupełnienia poprzez podpisanie wniosku w 7-dniowym terminie pod rygorem odmowy przyjęcia przedmiotowego wniosku (art. 120 § 1 k.p.k.). Skoro obrońca w zakreślonym mu terminie wskazanego braku jednak nie uzupełnił, to wniesione pismo nie mogło okazać się skuteczne (art. 120 § 2 k.p.k.). W tej sytuacji prawidłowo odmówiono przyjęcia wniosku obrońcy skazanego. Zgodnie bowiem z art. 422 § 3 w zw. z art. 457 § 2 k.p.k. prezes sądu odmawia przyjęcia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku m.in. jeżeli zajdą okoliczności, o których mowa w art. 120 § 2 k.p.k.

Podnoszona natomiast w zażaleniu okoliczność, że w realiach sprawy nie chodzi o obrońcę z wyboru lecz obrońcę wyznaczonego skazanemu z urzędu, nie ma żadnego znaczenia, skoro na każdego z tych obrońców, jako wnoszących pismo procesowe ustawa karnoprocesowa nakłada obowiązek jego podpisania.

Tożsame są również skutki procesowe w zakresie możliwości nadania biegu pismu w razie niezłożenia przez nich podpisu, w tym także po wezwaniu ich do uzupełnienia braku formalnego z tym związanego. Niezłożenie przez obrońcę w terminie wniosku o uzasadnienie przez co rozumieć należy również brak skutecznego złożenia takiego wniosku może być zaś w pewnych sytuacjach rozważane jako okoliczność od strony niezależna w rozumieniu art. 126 § 1 k.p.k. i uzasadniać przywrócenie terminu.

W sprawie niniejszej prawidłowo zatem odmówiono przyjęcia wniosku obrońcy skazanego o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, jako że nie został uzupełniony w terminie brak formalny jego pisma w postaci podpisania go, choć z przywołaniem wadliwej podstawy prawnej tej decyzji. Dlatego też Sąd Najwyższy zmienił zaskarżone zarządzenie, ale tylko przez przyjęcie, że jego podstawę prawną stanowi art. 422 § 3 w zw. z art. 120 § 2 w zw. z art. 457 § 2 k.p.k., utrzymując zaskarżone zarządzenie w mocy w pozostałym zakresie.

Z tych wszystkich względów, orzeczono, jak na wstępie.

as